

Udførelse paa en Maade, som kunde, om ikke fuldt ud, saa dog i ethvert Fald for en større Del, imødekomme de Krav, der fra mange Sider, og som jeg tror med Rette, have været stillede til Staten om at fremkalde eller prøve et yderligere Forsøg paa en nogenlunde rimelig og tidsvarende Anbringelse af de ulykkelige Indviider, hvorom her er Tale. Naar det altsaa har staaet for mig i en Narvækkelse saaledes, vil det forstaaes, at jeg, naar der nu her foreligger et Lovforslag, der, om det end ikke sigter til fuldt ud at afhjælpe den fra alle Sider, saavidt jeg forstaaer det, anerkjendte tilstedeværende Trang, dog forsøgsvis vil gjøre det, ikke synes, at man kan være berettiget, ja ikke engang besjætt til at skyde et saadant Forsøg fra sig. Jeg ser ikke rettere, end at man bør tage mod det foreliggende Lovforslag som et Forsøg paa at afhjælpe en Trang, der fra omtrent alle Sider har været antaget at være tilstede. Hvad der for Fremtiden kan komme frem som en yderligere Afhjælpning af Trangen, skal jeg hilse med Glæde, og jeg skal ikke have Noget imod, at Staten overtager gamle Bakkgaard, den saakaldte gamle Sbiotanstalt, og at altsaa der maasse oprettes et videregaaende Afsl., sigtende til yderligere at afhjælpe den Trang, der er tilstede. Det vil jeg hilse med Glæde; men jeg synes ikke, at det er praktisk at skyde fra sig, hvad der foreligger i Diebliffet. Det ærede andet Medlem for 1ste Kreds (Bloug) udtalte fremdeles i Gaarsmødet i Forbindelse med det af mig nævnte Udtryk om, at Forberedelserne til denne Sags Afgjørelse ikke vare fuldstændig drøftede, at, naar man allerede havde ventet saalange, kunde man nok maasse vente 4 Uger eller 4 Maanedes til. Jeg kommer herved til at mindes et Mundheld, der siger, at, har man ventet længe, kan man vente Dyrehavstiden med. Ja, ganske vist, men det viser sig ikke saa sjældent, at, naar man tager den Slags Udtryk til Regel for sine Handlinger, bliver Dyrehavstiden undertiden temmelig lang. Jeg kan derfor ikke undlade at gjentage, naar man fra alle Sider er enig om, at Sagen foreligger moden og trænger til Afgjørelse, at man da ikke bør skyde den ud for at faae det Allerbedste. Det viser sig undertiden at blive langvarigt. Er der Udsigt til at naae Noget, der i det Mindste er i Stand til at afhjælpe en Del af den tilstedeværende Trang, skal man tage det, og kan man senere naae noget Bedre, kan man tage det bagefter. Det tror jeg, Alle ere enige om, og jeg vilde derfor grumme nødig, at det ærede Thing skulde slaa sig til Vaals med at vente 4 Uger eller 4 Maanedes. Det kan maasse blive til 4 Nar og maasse til 2 Gange 4 Nar til. Jeg vilde derfor ønske, at man tog, hvad der foreligger, som en foreløbig Afhjælpning af Trangen, idet jeg er overbevist om, at det er en almindelig Mening, at, selv om man ikke naaer det Bedste, er det paa Lide at tage det, man tror

er en foreløbig Afhjælpning for de ulykkelige Stakler af den Trang, der er tilstede. — Der blev sagt af den ærede Ordfører for Mindretallet for lidt siden, at, naar Staten tog hele denne Sag i sin Haand, vilde man kunne vente at naae et godt Resultat. Det er ogsaa min Betragtning, deri skal jeg ikke modsigte den ærede Ordfører; men, naar man ser hen til mangfoldige andre Udgifter, som Staten har, undertiden til temmelig, jeg havde nær sagt, tvivlsomme Formaal, kan man dog ikke sige, at dette Forlangende eller Forslag er overdrevent. Hvad der forlanges ifølge Lovforslaget, er ikke stort i Sammenligning med, hvad der kræves i forskjellige Retninger, som jeg idetmindste, og jeg antager mange med mig, finder at være af lidt mere tvivlsom Nytte, end hvad her omhandles. Naar endelig det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Naben) nylig udtalte, at han ikke kunde gaa saa vidt som Mindretallet i Udvalget, nemlig til at slaa Forslaget fuldstændig ihjel, men derimod til at stemme for den foreslaede Dagsorden, som det ærede Medlem er Dovesforslagsstiller af, maa jeg for min Del sige, at jeg finder ikke, at der er saa overmaade stor Forskiel i den Henseende. Dagsordenens første Del gaar jo ud paa, at Thinget udtaler sin Samstemning i Regjeringens Ønske om at faae hurtigt tilvejebragt et Afsl. for disse Landsfvage, som her er Tale om. Undringsforslaget til Dagsordenen foreslaar jo derimod, at Resten skal udgaa. Jeg for min Del ser ikke rettere, naar der overhovedet skal være Tale om en Dagsorden, end at jeg fuldt saa gjerne stemmer for hele Dagsordenen som for den første Del deraf, thi den hele Dagsorden gaar, saavidt jeg formaar at dømme, ud paa at tilfændegive som Thingets Mening, at Staten bør udelukkende tage Om sorgen og Undervisningen, kort sagt Forplejningen af disse ulykkelige Landsfvage, som her omtales, i sin Haand, medens Undringsforslaget til Dagsordenen affærer den sidste Del og altsaa lader det staa tvivlsomt, om det skal være Staten eller Private, der særlig skulle tage Om sorgen for disse Landsfvage i sin Haand. Naar altsaa, siger jeg, det foreliggende Lovforslag skal fastes tilside, forekommer det mig, at man lige saa godt kan tage den hele Dagsorden som tage den første Del; thi den hele Dagsorden giver dog tilfænde, hvad man vil; men den første Del af Dagsordenen giver, forekommer det mig, tilfænde, at Thinget er enigt om, at der skal gjøres Noget og gjøres Noget hurtigt, men det er jo det, Lovforslaget tilsigter, lad det være maasse, at det ikke er fuldt tilfredsstillende. Men hvorfor skal man saa, endogsaa maasse ved Hjælp af Undringsforslag, give en yderligere Udtalelse af, at man vil ikke alene faste, hvad der nu foreligger, tilside, men endogsaa maasse lade staa hen aarevis, om det skal være Staten, der skal tage det Hele i sin Haand, eller om det muligvis skal være Private.